

Arrest

nr. 289 345 van 25 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 april 2022. Op 27 april 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 juli 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 26 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Somalisch staatsburger, afkomstig uit Qoryoley, Somalië. In september 2018 verliet u Somalië en reisde u via Turkije naar Griekenland waar u op 25 oktober 2018 aankwam. Enkele dagen na uw aankomst verzocht u om internationale bescherming op het eiland Chios. U werd naar een vluchtelingenkamp gebracht, waar u een tent en een verblijfskaart kreeg. In het kamp was het onveilig, en er vonden gevechten plaats tussen de verschillende nationaliteiten die er verbleven. Als vrouw liep u het risico verkracht te worden. In de toiletten was er een slechte hygiëne. Door de stress kreeg u een allergische reactie op uw huid. U kreeg hiervoor een zalf van een dokter in het kamp. U was bij een van de gelukkigen die werd overgeplaatst naar een ander vluchtelingenkamp op het vasteland. Deze plek, Messolonghi, was zoals een hotel. U werd geholpen door sociaal assistenten. Ook hier vonden er gevechten plaats tussen de bewoners. De sociaal assistenten kwamen niet tussen en brachten enkel zichzelf in veiligheid. Ook de politie kwam niet tussen. Op 16 september 2019 kreeg u een positief antwoord op uw verzoek om internationale bescherming. U ging dit antwoord ophalen in het vluchtelingenkamp op Chios. Nadien keerde u terug naar Messolongi. In Messolongi kreeg u te horen dat u niet langer bij hen kon verblijven. U wist niet waar u naartoe moest en keerde daarop terug naar Chios. In het kamp op Chios was u echter ook niet welkom. U besloot daarop in het geheim in het vluchtelingenkamp op Chios te verblijven, bij de vriendinnen die u daar had gemaakt en die daar nog verbleven. U werkte in ruil voor eten als poetsvrouw in het kamp. U vroeg aan de sociaal assistenten waar u verder werk zou kunnen vinden, maar kreeg te horen dat u eerst gestudeerd moest hebben om ergens te kunnen werken. Ook met taallessen konden ze u niet helpen, er was op dat moment geen cursus beschikbaar. U probeerde verder op het eiland aan werk te geraken. U begaf zich naar de stad en vroeg in winkels tevergeefs naar werk. Door de stress in het kamp kreeg u te maken met bloedarmoede. U kon niet in het kamp terecht, daar deze medische zorgen voorbehouden waren voor de inwoners van het kamp. U kon via een kennis die Grieks sprak een afspraak maken bij een dokter in het ziekenhuis. Er was echter niemand die met u mee kon gaan en u ging alleen naar deze afspraak. Aangekomen werd u van het kastje naar de muur gestuurd, en moest u lang wachten. Nadat u van 's morgens tot 's middags gewacht had zonder een dokter te zien, was u boos en vertrok u uit het ziekenhuis. Deze situatie deed zich nog een tweede maal voor, zonder dat u een dokter te zien kreeg. Nadien ging u niet meer terug naar het ziekenhuis. Na drie maanden van illegaal verblijf werd u tijdens een van de controles in het kamp ontdekt. U kreeg de opdracht binnen 20 uur het kamp te verlaten. U verhuisde echter naar een andere sectie van het kamp waar u andermaal in het geheim verbleef bij mensen die u kende. Drie maanden later werd u opnieuw ontdekt. Als u een volgende keer zou gezien worden, zou u gearresteerd worden. U vertelde dat u nergens heen kon gaan en zelfs geen geld had voor transport. Uiteindelijk werd er voor u een ticket gekocht waarmee u naar Athene kon reizen. In Athene kende u niemand. U trok naar de Somalische wijk in Athene, Ager Nun. U sprak de Somaliërs die u tegenkwam aan, maar niemand kon u helpen. U sprak twee of drie keer de organisatie IOM (International Organisation for Migration) aan, maar zij hadden geen huis voor u. U hoorde van twee kerken die onderdak zouden kunnen bieden. U ging er met een groepje mensen naartoe, maar daar aangekomen kreeg u andermaal te horen dat ze geen plaats hadden. U bracht twee nachten door in een park. De derde nacht probeerde een dronken man u te wurgen en te verkrachten. Op dat moment stopte er een vuilniswagen en u werd geholpen door de mannen die in deze wagen zaten. Zij wouden de politie erbij halen, maar u weigerde. U had schrik van de politie door het dreigement van arrestatie dat u te horen had gekregen in het kamp toen u daar illegaal verbleef. Toen u even later op een bank zat, werd u aangesproken door een Somalisch meisje die vroeg wat er gebeurd was. U legde uw situatie uit, waarna dit meisje u voorstelde om twee dagen bij haar te komen logeren, waar nog twee andere Somalische meisjes woonden. 's Ochtends ging u overal om werk vragen. U ging naar acht tot tien verschillende werkkantoren. U kreeg overal te horen dat er geen werk was, en dat u later diende terug te komen. In een van de kantoren kreeg u te maken met discriminatie. U werd gevraagd om uw kledij te veranderen, waarop u in een jeansbroek terugkeerde. Nadien vond er een videogesprek plaats met de werkgever waarbij u eventueel zou kunnen gaan werken. In dat gesprek vroeg uw werkgever allerlei vragen en uiteindelijk kon u enkel aan de slag gaan als u uw hoofddoek zou afzetten. U was verbaasd, maar daar u graag wou werken, stemde u in. Na het gesprek werd u opgedragen later op de dag terug te keren naar het werkkantoor. Toen u terugkeerde later die dag, kreeg u echter te horen dat u een volgende dag diende terug te komen. U kreeg het gevoel dat ze u niet wilden. U probeerde verder tevergeefs aan een job te geraken in een van de vele winkels in de Somalische wijk. U kreeg verder te maken met discriminatie in Griekenland. U werd op de bus vreemd aangekeken en de politie controleerde uw identiteit zonder reden. U probeerde voorts in Athene de taal te leren. U wendde zich tot de VN, maar kreeg te horen dat er op dat moment geen cursus was. U vroeg aan mensen in uw omgeving waar u de taal zou kunnen leren, maar niemand van hen ging naar school, ze konden u niet helpen. U probeerde via Youtube Grieks te leren, maar het alfabet is moeilijk en zonder leerkracht lukte dit niet. De Somalische meisjes waar u bij verbleef, hadden wel werk. Toen u vroeg of u bij hen aan het werk zou kunnen, kwam

u te weten dat zij in de prostitutie werkten. U was geschokkeerd. Ze vertelden u dat als u niet klaar was om hetzelfde werk te doen, u dan het huis moest verlaten. U was niet bereid om als prostitué te werken. U had ondertussen in het park een Somalische vrouw leren kennen wiens procedure om internationale bescherming nog lopende was. Zij woonde met haar kinderen in een huis van de overheid. U sprak af en toe met haar over uw situatie. U kreeg van haar het voorstel om bij haar te komen wonen, waar u op inging. U hielp haar met huishoudelijke taken en zocht daarnaast tevergeefs verder naar werk. Eind 2020 leerde u via een vriendin SHH kennen, een Somaliër die op dat moment reeds twee jaar in België verbleef. U onderhield telefonisch contact met hem, leerde hem op die manier beter kennen en startte een relatie met hem. Na een tijdje kreeg de vrouw waar u bij verbleef internationale bescherming toegekend, waardoor zij het huis van de overheid diende te verlaten. Zelf kwam u op deze manier ook op straat terecht. U wist niet waar naartoe, en trok opnieuw naar het vluchtelingenkamp op Chios. Op 2 juni 2021 kreeg u uw Grieks paspoort. U besloot dat het leven in Griekenland te moeilijk was en wou niet langer alleen zijn, zonder uw partner. Vrienden in het kamp zamelden 80 euro in voor uw vliegtuigticket. In juni 2021 verliet u Griekenland en reisde u per vliegtuig naar Italië. Daar nam u de trein naar Duitsland, waar u werd gearresteerd door de politie en verplicht werd een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 10 augustus 2021 trouwde u met uw man S. Dit huwelijk vond vanop afstand plaats, daar u zich in Duitsland bevond op dat moment en uw man in België. Eind maart 2022 had u nog steeds geen antwoord gekregen op uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland en u besloot niet langer af te wachten, maar naar België te reizen. In België kon u terecht bij uw man en schoonmoeder. Op 27 april 2022 verzocht u in België om internationale bescherming. Op 8 juli 2022 trouwde u voor de wet in België. U vreest bij terugkeer naar Griekenland geen leven te hebben omwille van de moeilijke socio-economische omstandigheden en de aanwezige discriminatie en racisme.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Griekse identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw Grieks paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw Somalische huwelijksakte, een kopie van een attest van de burgerlijke stand in Leuven waarin vermeld wordt dat u op 8.07.2022 trouwde in België, een kopie van de Belgische verblijfskaart van uw man, een kopie van de Belgische verblijfskaart van uw schoonmoeder, een kopie van een medisch attest waarin vermeld wordt dat u lijdt aan bloedarmoede en dat u besneden bent, een kopie van een bewijs van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland, een kopie van een bewijs van toekenning van internationale bescherming in Griekenland en een kopie van een attest van een cursus Nederlands.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked Hit, NPO p. 3), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (NPO p. 3).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties [op Chios en in Messolonghi was u getuige van ruzies en vechtpartijen tussen bewoners waarbij de politie niet ingreep, vreesde u voor verkrachting en moest u in onhygiënische omstandigheden leven waardoor u een allergie ontwikkelde (NPO p. 5), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Bovendien was u nooit zelf rechtstreeks betrokken bij een van deze vechtpartijen, bleef uw vrees verkracht te worden hypothetisch, en kreeg u ter verzorging van uw allergie een zalf van de centrumarts (NPO p. 8).

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een poging tot verkrachting in een park in Athene (NPO p. 6, 9), moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. Hoewel de mannen die u hadden geholpen de politie wouden inschakelen, weigerde u dit, daar u de taal niet kende en daar u schrik had van de politie na een eerder dreigement u te arresteren wanneer u nog langer illegaal in het vluchtelingenkamp zou verblijven (NPO p. 10). Indien de autoriteiten echter niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van discriminatie (zo werd u geen werk aangeboden omwille van uw kledij en hoofddoek, werd u vreemd aangekeken in de bus en werd uw identiteit zonder reden door de politie gecontroleerd (NPO p. 10-11), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet wordt aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U liet na om deze discriminatie in uw zoektocht naar werk aan te klagen. U verklaarde dat u dit niet probeerde, u wist niet waar en had al genoeg problemen (NPO p. 11). Andermaal dient gewezen op het feit dat de autoriteiten op de hoogte moeten worden gebracht van de feiten, willen zij hertegen kunnen optreden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

U slaagde er in gedurende uw verblijf in Griekenland onderdak te vinden, eerst in het kamp waar u zes maanden in het geheim verbleef en vervolgens bij verschillende Somalische personen die u had leren kennen in de Somalische wijk in Athene (NPO p. 9-10). Die Somalische gemeenschap steunde en hielp u wanneer u dat nodig had, bijvoorbeeld met onderdak of een Griekse tolk wanneer u een afspraak bij de dokter nodig had (NPO p. 12, 14). U bleek tevens toegang te hebben tot de Griekse gezondheidszorg. Dat er aan een medisch onderzoek wachttijden voorafgaan is een gangbare praktijk en betekent niet dat u geen toegang zou hebben tot medische zorgen in Griekenland (NPO p. 13). Uit niets blijkt dat u bij een terugkeer naar Griekenland niet opnieuw gebruik zou kunnen maken van deze medische zorgen, noch dat u niet opnieuw contact zou kunnen vinden met de Somalische gemeenschap. U gaf verder aan in geval van een terugkeer naar Griekenland ondersteund te zullen worden door uw man (NPO p. 15).

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo contacteerde u slechts één organisatie om ander onderdak te vinden, het IOM, en ging u langs bij twee kerken (NPO p. 10). In uw zoektocht naar werk zocht u geen toenadering tot organisaties, nadat bleek dat u niet geholpen werd in de werkkantoren waar u langs ging en geen werk vond in de winkels in de Somalische wijk (NPO p. 11). Om de taal te leren ging u langs bij de Verenigde Naties, waar u te horen kreeg dat er op dat moment geen cursus beschikbaar was. Hoewel u probeerde om via Youtube Grieks te leren, bleek dit te moeilijk. U zocht niet naar andere mogelijkheden om de taal te leren (NPO p. 11-12). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk mogelijkheden voor handen zijn om de Griekse taal te leren, waardoor uw kansen op de arbeidsmarkt zouden vergroten en u aan onderdak zou kunnen geraken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland. Aan uw identiteit, uw familiesamenstelling, het verblijf van uw man en schoonmoeder in België en het feit dat u bloedarmoede heeft en besneden bent, wordt niet getwijfeld. Dat u verzocht om internationale bescherming in Griekenland en daar een status kreeg, wordt evenmin betwist. Dat u hier in België een taalcursus Nederlands volgde, is niet van invloed op uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6 en 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. Na een theoretische uiteenzetting geeft de verzoekende partij aan dat ze zich niet kan terugvinden in de motieven van de bestreden beslissing. Ze stelt dat de problemen die zij ondervonden heeft in Griekenland in de lijn liggen van hetgeen in de landenrapporten wordt uiteengezet. In dit verband verwijst ze naar verschillende rapporten die ze enerzijds kort samenvat en anderzijds de weblinks van de rapporten vermeldt om de preciaire situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland toe te lichten. Vervolgens gaat de verzoekende partij uitgebreid in op haar individuele situatie in Griekenland. Na de uiteenzetting van de middelen vraagt de verzoekende partij in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; in nog meer ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing te vernietigen.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 8 maart 2023 dient de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar diverse rapporten met betrekking tot

de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland en er de weblinken van vermeldt.

3.2. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij eveneens een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland actualiseert. Zij verwijst naar verschillende rapporten hierover met vermelding van de weblinken ervan.

3.3. Op 5 april 2023 dient de verwerende partij een tweede aanvullende nota in overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Daarin deelt de verzoekende partij mee dat ze op 8 juli 2022 gehuwd is voor de Belgische wet en dat zij hoogzwanger is en vermoedelijk rond 27 oktober 2023 zal bevallen. Bij de aanvullende nota voegt de verzoekende partij een attest van huwelijk, het attest van zwangerschap en een kopie van de identiteitskaart van haar echtgenoot toe.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 16 september 2019 internationale bescherming heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (administratief dossier, map 6, landeninformatie). De verzoekende partij brengt ook haar Griekse verblijfsvergunning bij waaruit blijkt dat zij subsidiaire bescherming gekregen heeft. Op de verblijfsvergunning staat aangegeven dat deze uitgereikt werd op 16 september 2019 en geldig is tot 15 september 2022.

De Raad licht in dit verband toe dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, *in casu* de subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoekende partij werd verleend, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Door louter te wijzen op haar vervallen verblijfsvergunning brengt de verzoekende partij geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

4.3. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op

vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

4.4. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat zij te kampen heeft met de bloedarmoede, veroorzaakt door de bijzonder stresserende leefomstandigheden in Griekenland. Haar aandoening wordt niet betwist door de verwerende partij in de bestreden beslissing. Verzoekende partij stelt verder dat de medische opvolging voor haar aandoening noodzakelijk is. Ze vervolgt dat de toegang tot de noodzakelijke medische zorg in Griekenland beperkt is op basis van bijgebrachte landeninformatie. Middels haar aanvullende nota van 5 april 2023 deelt de verzoekende partij haar gewijzigde situatie mee, namelijk dat zij hoogzwanger is en vermoedelijk rond 27 oktober 2023 zal bevallen.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

4.5. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Beide partijen hebben verschillende actuele rapporten bijgebracht opgesteld door gespecialiseerde organisaties, maar ook van de Nederlandse overheid. Deze rapporten belichten en bespreken de situatie van begunstigden van internationale bescherming in en, na verblijf elders buiten het Griekse grondgebied, bij terugkeer naar Griekenland.

De bijgebrachte algemene landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werk(loosheid) en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan, dat zij hierbij hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van geldige verblijfsdocumenten – worden geconfronteerd met belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Uit het verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland van het Nederlandse

ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, komt naar voren dat de situatie voor terugkerende statushouders naar Griekenland in zijn algemeenheid moeilijk is. Zij worden geconfronteerd met aanzienlijke bureaucratische obstakels. Het verkrijgen en verlengen van de benodigde documenten zijn veelal lastig, terwijl die documenten nodig zijn voor de toegang tot huurwoningen, betaalde arbeid, gezondheidszorg, onderwijs, het ontvangen van sociale uitkeringen en het openen van een bankrekening. Een gebrek aan kennis van de Griekse of Engelse taal werkt voor veel statushouders in hun nadeel op de competitieve arbeidsmarkt. Statushouders worden geacht 30 dagen na statusverlening de asielopvang te verlaten, waarna zij zelf verantwoordelijk zijn voor het vinden van huisvesting. Het rapport beschrijft dat de mogelijkheden voor huisvesting voor statushouders zeer beperkt zijn en dat zij het risico lopen dakloos te worden. In het ambtsbericht wordt op pagina 32 aangegeven dat: *“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”*

De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Het voorgaande neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4.6. De verzoekende partij is een achtentwintig jarige vrouw die in 25 oktober 2018 in Griekenland aankwam en enkele dagen later op het eiland Chios een verzoek om internationale bescherming indiende. Later werd de verzoekende partij overgeplaatst naar een ander vluchtelingenkamp op het vaste land. Op 16 september 2019 kreeg de verzoekende partij het bericht dat ze als vluchteling erkend werd waarop ze het vluchtelingenkamp diende te verlaten. Daarom keerde de verzoekende partij terug naar het vluchtelingenkamp in Chios om in het geheim bij haar vriendinnen in het kamp te logeren. In het kamp werkte ze als poetsvrouw in ruil voor eten. De verzoekende partij verklaart dat ze geprobeerd heeft om werk te vinden op het eiland en dat ze solliciteerde in winkels. Omwille van de stress kreeg ze bloedarmoede en wou ze zich laten behandelen door een dokter in een ziekenhuis, maar dit is niet gelukt daar ze te lang diende te wachten. De verzoekende partij verklaart dat ze na drie maanden van illegaal verblijf in het kamp ontdekt werd en dit diende het te verlaten. De verzoekende partij stelt dat ze tot twee keer toe aan de International Organisation for Migration (IOM) gevraagd heeft naar huisvesting, maar deze haar niet kon helpen. De verzoekende partij zou hierop met andere personen naar een kerk gegaan zijn om onderdak te krijgen, maar deze was al vol. Ze verklaart dat ze dan in een park bleef slapen, maar in de derde nacht probeerde een dronken man haar te wurgen en te verkrachten. Ze stelt dat ze bleef zoeken naar werk in Griekenland en trachtte zich ook in te schrijven voor een taalcursus. De verzoekende partij raakte bevriend met een vrouw die in Griekenland een verzoek om internationale bescherming ingediend had, maar wiens beschermingsverzoek nog onderzocht werd waardoor zij van de overheid huisvesting gekregen had. De verzoekende partij verklaart dat ze bij deze vrouw ingetrokken is. Later leerde ze via een vriendin aan man kennen die in België internationale bescherming gekregen had. Zij stelt met deze man getrouwd te zijn op 10 augustus 2021 in Duitsland. De verklaringen van de verzoekende partij lijken overeen te stemmen met de bevindingen in de door haar aangehaalde rapporten over de moeilijkheden die statushouders in Griekenland ondervinden om toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale bijstand. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat de verzoekende partij onmiddellijk Griekenland heeft verlaten nadat ze haar verblijfsvergunning verkregen heeft. De verzoekende partij is uiteindelijk tot in juni 2021 in Griekenland gebleven.

Het komt de verwerende partij toe om de verklaringen van de verzoekende partij grondig te onderzoeken in het licht van voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot statushouders in Griekenland. In deze stand van zaken ligt er niet voldoende informatie om te besluiten dat de verzoekende partij eerder beperkte stappen heeft ondernomen om haar rechten als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet te doen gelden. Er moet grondig onderzocht worden of gelet op de verklaringen van de verzoekende partij en de bijgebrachte informatie de verzoekende partij in Griekenland toch niet was terechtgekomen in een situatie waarin zij niet kon voorzien in de belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen omdat de Griekse overheid, ondersteund door verschillende ngo's, haar in de praktijk niet de nodige (bijkomende) ondersteuning kon geven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. Aldus heeft de verwerende partij ook niet de leefomstandigheden die de verzoekende partij bij terugkeer naar Griekenland te verduren zal krijgen grondig onderzocht en of deze de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim bereiken in het specifieke geval van de verzoekende partij.

Bij de beoordeling van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming dient bovendien rekening te worden gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, die thans is gewijzigd nu zij zwanger is. Bij een terugkeer naar Griekenland zal de verzoekende partij hoogzwanger zijn of zorg moeten dragen voor een pasgeborene. De verzoekende partij zal hierdoor, meer nog dan tijdens haar eerdere verblijf in Griekenland het geval was, aangewezen zijn op medische en sociale hulp vanwege de Griekse overheid, terwijl de zorg voor een pasgeboren baby ook des te meer noodzaakt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland snel toegang heeft tot een adequate huisvesting, aangepaste voeding en de nodige sanitaire voorzieningen. Gelet op de gewijzigde specifieke situatie van de verzoekende partij en gelet op de voorliggende informatie waaruit blijkt dat de toegang tot socio-economische en medische hulp niet zonder problemen verloopt, is de Raad van oordeel dat moet worden nagegaan of de verzoekende partij in staat is om zich bij een terugkeer naar Griekenland de nodige (medische) hulp toe te eigenen en om er in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. *In casu* wordt immers niet betwist dat de verblijfsvergunning van de verzoekende partij voor Griekenland verstreken is en dat ze zwanger is. Uit de landeninformatie blijkt dat het al dan niet beschikken over een geldige verblijfsvergunning een belangrijke factor is met betrekking tot het risico dat statushouders in Griekenland lopen dakloos te zijn en desgevallend in een situatie van verregaande materiële deprivatie te belanden en dat dit eveneens het geval lijkt te zijn voor statushouders die er terugkeren vanuit een andere EU-lidstaat. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij in Griekenland documenten bekomen heeft en dat ze er gedurende meer dan twee jaar verbleven heeft. In Griekenland heeft ze weliswaar bij momenten beroep gedaan op hulporganisaties en personen, doch uit de verklaringen van de verzoekende partij kan niet blijken of zij over een netwerk beschikt in Griekenland dat haar in staat kan stellen om, in geval van terugkeer als zwangere vrouw, de mogelijk lange periode voor de verlenging van haar verblijfsvergunning te overbruggen. Uit de loutere vaststelling dat zij voor het vervallen van haar verblijfskaart beroep heeft gedaan op personen en organisaties, kan in het licht van de door de verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie, die niet wordt betwist en waaruit blijkt dat vele statushouders dakloos zijn in Griekenland en dat de mogelijkheid voor statushouders om onderdak te vinden in centra voor daklozen in Griekenland zeer beperkt zoniet bijna onbestaande is in de praktijk, niet zonder meer worden afgeleid dat zij, in geval van terugkeer naar Griekenland over dergelijk netwerk zou beschikken. Daarenboven gaf de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij gedurende een aantal dagen dakloos geweest is.

De Raad herinnert er aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de *“bijzonder hoge drempel”* bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest Ibrahim.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name de bijgebrachte actuele en nieuwe landeninformatie, waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair kan zijn, waardoor zij in erg moeilijke en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp, alsook (ii) rekening houdend met het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij, namelijk met het gegeven dat zij zwanger is (iii) dat haar verblijfskaart voor Griekenland verstrekt is en (iv) uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de situatie van de verzoekende partij in het licht van voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot statushouders in Griekenland onderzocht werd – acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Griekenland aangewezen nu haar verblijfskaart verstrekt is. Er kan immers niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om en omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen eigen aan dit dossier, door de verwerende partij niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan de verzoekende partij is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat er geen reëel risico zou zijn op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Op dit ogenblik kan in deze specifieke zaak niet worden vastgesteld dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, niet strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt in hoofddorde dat de Raad haar zou erkennen als vluchteling of, ondergeschikt, om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad merkt dienaangaande op dat de nood aan internationale bescherming, zoals voorzien in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden onderzocht ten aanzien van het herkomstland of, voor een staatloze, het land van gewoonlijk verblijf (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Het blijkt niet dat de verzoekende partij een staatloze zou zijn. Bijgevolg dient de nood aan internationale bescherming te worden onderzocht ten aanzien van verzoeksters land van herkomst, Somalië. Ondanks het feit dat de verweerder bij het horen van verzoekende partij wel enige aandacht heeft geschonken aan de problemen in Somalië, ligt evenwel onvoldoende informatie voor aangaande hetgeen de verzoekende partij vreest of welke reële schade zij riskeert in het licht van haar herkomstland, Somalië, opdat de Raad zelf een dergelijke beoordeling zou kunnen maken. De procedure bevindt zich thans bovendien in de ontvankelijkheidsfase waarin in eerste instantie moet nagegaan worden of de verzoekende partij kan geacht worden zich te beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland. Dit houdt in dat in de eerste plaats moet worden onderzocht of er - in het licht van de

toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreft van artikel 33, lid 2, a van de Procedurerichtlijn - een ernstig risico bestaat dat de verzoekende partij in Griekenland zal worden behandeld op een wijze die de door artikel 4 van het Handvest beschermde grondrechten schendt. De Raad kan dan ook niet ingaan op de vraag om de verzoekende partij als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS